

Csodálatos élménytől fosztotta meg a hangosítás a nézőket

Két svéd dixie-zsonglőr

Harsogtak a rezek. Munkában a fúvósszekció.

Fotó: Schmidt Andrea

Ha nagyszerű minőségű hangélményben nem is volt része a vasárnap éjjeli szegedi dixie-gála közönségének, remek zenészeket láthatott játszani hegedűn, trombitán, labdával és buzogány-nyal.

Aki a bőséges vasárnap esti programkínálatból nem tudott választani, annak elegendő volt megállnia a Somogyi-könyvtár sarkánál: itt egyszerre hallhatta a Dugonics térről szóló hastáncosnő-talpalávalót, Újszegedről hallkan az Irigy Hónaljmirigyét, valamint a dixie-gálát. Aki jegyet váltott a szabadtérre, annak sem volt sokkal jobb hangélményben része: nem hallatszottak be zavaró taktusok, de sajnos néhány színpadon álló zenész hangszere sem zengett megfelelően. Ezért nem is jött igazán tűzbe a közönség, pedig a fellépők mindent megtettek ennek érdekében. Elsőként fellépő Storyville frontembere, *Frankie Látó* vonópárbajt vívott édesapjával, *Látó Ferencel*, aki mögött ott álltak támogatólag zenekara tagjai. Brahmsot játszott a hegedűs, a dobos, a gitáros, a cimbalmos, a nagybőgős és a klarinétos is egyszerre. Ahogy *Berki Tamás*, a meghívott műsorvezető mondta: ez valóban zenetörténeti pillanat volt. Legalábbis valami ilyesmit mondhatott visszhangzó, ám egyszerűsmind kissé torz és halk mikrofonjába. Mindenesetre valóban jó volt látni apát és fiát, Szeged két nagyszerű, városának nevét Európa-szerte öregbítő, ám saját pátriájában nem igazán megbecsült muzsikusat: Látó Ferencet és Frankie Látót.

A Molnár Dixieland Band, mint mindig, most és

nagyszerűen játszott, bár zenéjüket a borzalmas hangosítás miatt nem lehetett igazán élvezni. A gálán fellépő ötfős Fool Moon énekegyüttes óriási tapsot kapott: őket végre egész jól lehetett hallani, egy sorban álltak, mindegyiküknek egy mikrofon kellett azonos beállítással, ezt azért sikerült megoldani. A sztárvendégek is érzékelték a hangosítás körüli problémákat, a rendkívül csinos *Gunhild Carling* el is szaladt az első futam után egy másik mikrofonállványért. A sztárok kitettek magukért ugyancsak: ahol a zenével nehéz hatni, ott látvány-nal operáltak.

A szőke fűrtű, csillogó, hosszú, piros ruhás Carling kisasszony nagyszerűen játszott trombitán, volt, hogy egyszerre kettőt fogott kezeiben, s felváltva fújta hol egyiket, hol másikat. A család egy másik tagja labdákkal, buzogányokkal és kockákkal zsonglörködött, miközben kísérete adta produkciója mellé a ritmust. Ő, és milyen bájosan elmosolyodott Gunhild, amikor testvére után ő következvén, az utolsó kis labdát elejtette!

A szünetben néhány csepp eső hűtötte tovább a kedélyeket, elmaradt a sok Bravó!, Hogy volt!, Vissza-vissza!, lábdübögés és ütemes taps, még véget sem ért a gála, a közönség már szállingózott hazafelé, s az utolsó taktus elhangzása után gyorsan elhagyták a nézőteret.

A nézők amiatt dohogtak, hogy a zenészek hiába játszottak nagyszerűen, ebből nem sokat lehetett érzékelni. Morricone talán valamit tudhatott, hogy saját hangmérnököt hozott magával Rómából.

W. A.

Előkerült Mezei Enikő

Folytatás az 1. oldalról

Egyszer belebotlott két rendőrbe és nagyon megijedt, de szerencséjére nem ismerték fel. Azt viszont megbánta, hogy nem adott életjelet magáról és azt kéri, írjam le: minden hasonló helyzetben lévő lánynak azt üzeni, ha el is mennek otthonról, feltétlenül értesítsék szüleiket, hogy ne agódjanak. Ő hazatelefonált ugyan, hogy jól van, azt azonban először nem mondta meg, hogy hol van, pedig a kislánya hiányzott neki. Most, hogy visszatért,

boldogan öleli a csöppséget: lát-szik, hogy nagyon szereti. És azt is hozzáteszi, minden marad a régiben, Zomboron fog maradni a kislánnyal, az édesanyjával és az öccsével.

Enikő tíznapos távollét után vasárnap hívta fel a nagynénjéket, akik a szomszédságukban laknak. Ők azt mondták neki, hogy az édesanyja kórházban van és a kislány is beteg, felhívta a nagybátyját, aki szintén Zomboron lakik és ő is megerősítette a hallottakat. Mindez persze nem volt igaz, de ahhoz elég volt,

hogy Enikő úgy döntsön, másnap reggel hazamegy. Ezt azonban nem várták meg rokonai. Miután elárulta, hogy Nyíregyházán, az édesapjánál van, azonnal érte mentek és hétfőn reggelre visszahozták Kiszomborra.

A család megkönnyebbült, hogy épen, egészségesen került elő. Enikő is örül, hogy együtt vannak. Ám amikor azt kérdezem tőle, ha újra augusztus elseje lenne, nekivágná-e az útnak, habozás nélkül azt válaszolja: igen.

SZABÓ IMRE

Szeptembertől a külterületre is eljut a Délmagyarország és a Délvilág

Megállapodtunk a postával

Régi igény teljesül azzal, hogy szeptembertől valamennyi tanyán élő olvasónk otthonába is eljuthatnak lapjaink, a Délmagyarország és a Délvilág.

MUNKATÁRSUNKTÓL

Korábban, terjesztési nehézségek miatt több mint tízezer Csongrád megyei tanyán nem fizethették elő a megyei napilapot. A külterületeken élőkre gondolva kötött megállapodást a kézbesítésről a Délmagyarország Kiadó és a Magyar Posta Rt. Az

együttműködésről szóló szerződést Széllné Tóth Ibolya területi postaigazgató és Pásztiné Mészáros Éva kiadóigazgató írta alá.

Az előfizetés lehetőségéről levélben tájékoztatjuk az érintetteket, akik a postásnál rendelhetik meg az újságot. A levelet valamennyi tanyára elküldjük, miként a megújult lapunkból egy ingyenes külön-számot is megkapnak majd.

Az előfizetés lehetőségeiről, a részletekről további fölvilágosítást az ingyenesen hívható 06/80/821-821-es számon kérhetnek az érdeklődők.

Széllné Tóth Ibolya postaigazgató (balról) és Pásztiné Mészáros Éva kiadóigazgató írta alá az együttműködésről szóló dokumentumot.

Fotó: Karnok Csaba

Tápéra költözik a Vörös–Rózsa pár

Szentesről Tápéra költözik a családjával Vörös Gabriella, a megyei múzeumi szervezet igazgatója, akinek a Kurca-parti település nevének hallatán mindig a zsendülés jut az eszébe.

Éppen négy és fél esztendeje ingázik Szentes és Szeged között *dr. Vörös Gabriella* megyei múzeumi igazgató. De a Kurca-parti családi otthonba tért haza esténként, és ott töltö-dött fel, hogy másnap teli energiával kezdjen az újabb feladatokhoz. Mostantól a régész-igazgató életében lezárul egy korszak, amely 1983. április 1-jén kezdődött. – Sohasem felejttem el, amikor az autóval átjöttünk a Kurca hídján, és bekanyarodtunk a ligetbe, a Koszta József Múzeumhoz vezető úton. S ránéztem a hatalmas fákra meg a bokrokra, amelyek akkor zsendültek. Fantasztikus volt az a tavasz, és óriási a várakozás a természetben is, meg bennem is.

Attól kezdve mindig a szentesi liget jut eszébe, ha a vetés vagy a zöld szót hallja.

Tizenkilenc évvel ezelőtt a párjával, *Rózsa Gábor* mérnök-muzeológussal és a két-esztendő kislányukkal költözött Szentesre Vörös Gabriella. Ezen az augusztusi szombaton pedig a két fiúval együtt, ötven költöznek a tápéi Régész térhez közeli családi házukba. A szentesiek nem egykönnyen fogadták be Vörös Gabriellákat, úgy lehettek vele: előbb tegyenek le valamit arra a bi-

zonyos asztalra. Amikor megérkeztek, éppen a földemet cserélték a néprajzi raktárban, mert leszakadt a plafon, sehohol nem volt fűtés. „Egy zárt, hideg, nyirkos múzeum fogadott bennünket.” Abból a szempontból viszont nyitott városnak említi Szentest Vörös Gabriella, hogy az ottaniak a világ legtermészetesebb dolgának vették: *Hegedűs Katalin* után megint egy nő lett az intézmény direktora.

Jó háziasszonyként hozzá is kezdett az épület felújításához. Mint mondja: akárcsak most, akkoriban sem volt könnyű a re-noválásra pénzt szerezni a me-

gyei múzeumi szervezettől. Volt is jó nagy botrány 1986-ban, amikor kiderült: a nedves falakon penészesek lettek Koszta József festményei. Ám a következő évben már nem kellett „didergniük” a képeknek, mert sikerült kiharcolni a fűtési rendszer kiépítésére a forintokat. Attól kezdve más lett még a levegő is az épületben, ahová már szívesen mentek a különböző kiállításokra és más programokra a múzeum barátai.

Vörös Gabriella élete párja, *Rózsa Gábor* közben felépített két újabbat, a Fridrich-fényírdát meg a Péter Pál Polgárházat, amely szintén a város kulturális-szelle-

mi életének egyik meghatározó központja. Az igazgató azt tartja a legnagyobb dolognak, hogy „a múzeum bekerült a köztudatba, fontos lett az emberek számára”.

Vörös Gabriella ugyan elköltözik a családjával Tápéra, ahol élete első ásatása volt, de a szentesi barátok – mint fogalmaz – természetesen továbbra is megmaradnak.

Azt mondja: „a szívemben mindig szentesi maradok”, még akkor is, ha szombaton este már Tápén, egy régészhez nagyon illő utcában, a Honfoglalásban számolja majd meg a szoba sarkait elalvás előtt.

BALÁZSI IRÉN

Vörös Gabriella a leletek között.

Fotó: Tésik Attila

Emberre veszélyes állatbarátság

Egyre több a kóbor macska Szegeden. Sokan sajnálják, etetik őket, s nem is sejtik, mennyi fertőző betegség terjesztői az egyébként aranyos kis állatok.

A kóbor kutyákkal kevésbé vagyunk engedékenyek, mint a gazdátlan szabadon kószáló macskákkal. A kóbor ebet sebtében jelentjük valahol, a cicákat megsajnáljuk, óvjuk, etetjük, védjük. Egyre több macskát látni Szegeden, amint éppen a nyitott kukákban, konténerekben turkálnak, vagy a melljük tett szemétkupacokat túrják szét.

A rejtőzködésre alkalmas bokros parkokban, a lakótelepek elhagyott játszóterein, a beépítetlen telkeken éppúgy ott vannak, mint a klinikakert szeméttárolói mellett. Nem ritka, hogy étterem teraszán is megtűrik ezeket a sokak számára kedves, hízogató négylábúakat.

– Az emberek többségének fogalma sincs arról, hogy hányféle fertőző betegség terjesztője a macska – mondja *Boda Domokos* professzor, aki maga is azt tapasztalja, hogy sebesen szaporodnak a városban, s a klinikák környékén ezek a kóbor állatok. – Szinte kizárólag macskák terjesztik a toxoplazmózis nevű betegséget, aminek okozója egy féreg. Ennek petéjét korlátlan mennyiségben ürítik székletükkel a macskák. A toxoplazmózis különösen veszélyes a várandós anyákra, illetve magzatukra: súlyos idegrendszeri zavart, agyvelőgyulladást, s a magzat halálát okozhatja. A macska karmolása sem csupán a kisebb-nagyobb fájdalom miatt jelent problémát – sorolja tovább a professzor –, ennél nagyobb baj, hogy ily módon átviheti az emberre a Bartonella nevű kórokozót, ami ízületi, reumatikus panaszokhoz, tüdőgyulladáshoz, magas lázzal járó nyirokcsomó-gyulladáshoz vezet. A macskák éppúgy megkaphatják a veszettséget, mint a kutyák, s mindegyik hordozza a szájüregében azt a gennykeltető kórokozót, ami a furunkulus néven ismert betegséget idézi elő.

– Külön veszélyt jelent – hangsúlyozza *Boda Domokos* –, hogy a kóbor állatok gyakran kerülnek a hulladékon, az ételeken keresztül vagy közvetlenül kapcsolatba a legtöbb betegséget terjesztő patkányokkal.

– Valós probléma, hogy sok a kóbor macska a városban, elszaporodtak a klinikakertben, s az új klinika mögötti beépítetlen területen – válaszolta érdeklődésünkre az ÁNTSZ Csongrád megyei intézetének járványügyi osztályvezetője, *Tombácz Zsuzsa*. – Az orvoskar illetékei már jelezték ezt a tisztiorvosi szolgálatnak. A lakosság segítsége nélkül azonban nagyon nehéz úrrá lenni ezen a jelenségen. A bajok forrása ugyanis abban rejlik, hogy sokan és rendszeresen etetik a gazdátlan állatokat. Ezzel a szaporodásukat is segítik, hiszen egy jól táplált macska több életképes utódot hoz a világra. A kóbor cicák befogására a gyepmesteri teleppel tárgyal az ÁNTSZ. Ok van erre: az emberek egészségének védelme.

K. K.